

ԳԱՐՆԱՆ ՄՈՏԻՒՆԵՐ

ՅԱԿՈԲ ՅԱԿՈԲԵԱՆՆԻ

I

Նորից բուրեց շունչը գարնան
 եւ յիշեցրեց քաղցր օրեր,
 Կաշկանդանքից դաժան ձմրան
 Աղաւեցան հոգոյս լարեր:

Մօտ է գարուն... և զգում ես
 Պահ մի մոռցւած սրտիդ ցաւը,
 Կարծքդ ուռած... սպասում ես,
 Թէ հա կընկնի ծանր քարը...

Սիրուն գարուն, ի՞նչ լաւ հիւր ես
 Իմ ցաւաւանջ սրտի համար.
 Երկաթ արդեօք խոստանում ես
 Ձիւան ջանիս նոր արեւ տալ...

II

Ես տանջւում եմ քո քրքիջով
 Ծիծառ անմեղ և սիրուն,
 Երբ բնութեան մանուկ շնչով
 Աւելում ես մեղ գարուն:

Իբրեւ աղնիւ անխոնջ մշակ
 Նորոգում ես քո բոյնը,

Ձագեր խնամում հանում աշխարհ,
նորից երգում զարունը.

Իսկ ես, նայիր, քանի տարի
երգ երգեցի անընդհատ,
ճակատագրին բողոք արի---
Ձբացեց ինձ զարուն-վարդ.

Եւ իմ բոցն այս աշխարհում
Դեռ մնում է աւերած...
Եւ բիրտ կեանքի ահեղ կուռում
Ես մի հիւլէ հալածւած...

Աստ, ծիծան, ի՞նչու անմեղ
Քո քրքիջով մանկական
Ես տանջւում եմ... կեանքն էլ անմեղ
Ինձ թւում է գերեզման...

III

Օ', եթէ կարող լինէի, երկինք,
Մի շնչով հոգոյս ամբողջ փոթորիկ
Արտայայտելու...
Եւ կամ մի՛ յուժկու խոր հառաչանքով
Կուրծքս ճնշող սարն վայր գլորելու,
Այն ժամ ինձ մահը ծանր չէր թւալ
Եւ ոչ պժգալի նորա արհաւիրք.
Ձգալով հալւած վշտիս սարերը
Հանգիստ կ'ներկէի ես ինձ մահւան գիրկէ:

IV

Հոգեմաշ թախիծ, սպանիչ մտքեր,
Թողէք հանգիստ զգայուն հոգիս,
Կեանքումս գոնէ մի անգամ երգեր
Ուրախ նւագել յաջողւի երգչիս:

Միշտ խոր հառաչանք, բողոք ու վայեր
 Մինչ Թրբ կրծքիս փակ բռն դրած մեան,
 Թրթռան սրտիս մղկտան լարեր
 Ձեր շղթաներին մինչ Թրբ դիմանան:

Հոգեմաշ Թախիծ, սպանիչ վերքեր,
 Թողէք հանգիստ գգայուն հոգիս,
 Կեանքումս զոնէ մի անգամ երգեր
 Ուրախ նւագել յաջողի երգչիս:

Մի ժամ, մի՛ վայրկեան գէթ հանգստանամ
 Ընկզմեմ անհուն մառացութեան մէջ,—
 Գուցէ ես նորից փանջւել կարենամ
 Ինձ վիճակ ընկած ցաւերից անվերջ...